

YARDOO

ONDER DE
RADAR

YARDOON

ONDER DE
RADAR

BOEK # 1

Eduard Meinema

Onder de radar

Yaroon # 1

Copyright © 2024 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403737539

NUR 333

All rights reserved.

1

‘Nu nog?’ Rechercheur Emmanuel Peyrac keek op zijn smartwatch. ‘Het is verdomme bijna twaalf uur; mijn dienst zit er al twee uur op,’ zei hij razend tegen de intercom in de auto.

Zijn collega, Neyman M’Pelé, luisterde gniffelend mee. ‘Pak ‘m!’ fluisterde hij Peyrac toe.

‘Toch wil ik dat je nu gaat kijken,’ zei commissaris Giraud. ‘Hoor eens, als ik het niet belangrijk vond, had ik je niet zelf opgeroepen maar de dienstdoende receptionist die kwakzalver van Sagan erop af laten sturen. Begrijpen we elkaar?’

‘Oké,’ zuchtte Peyrac chagrijnig. ‘Rijden maar M’Pelé. Naar het ziekenhuis.’

Nog geen vijf minuten later parkeerde M’Pelé de auto voor de ingang van de spoedeisende hulp van het Hôpital Necker aan de Parijse Rue de Sèvres.

‘Nee, niet hier,’ mopperde Peyrac, ‘Je hebt het hem toch zelf horen zeggen? We moeten ons melden bij de hoofdingang.’

‘Maar, het was toch een verkeersongeluk?’

‘Heh? Ja. Ja, dat zei hij wel heh?’

‘Mij best,’ zuchtte M’Pelé en reed door tot aan de gesloten hoofdingang. ‘Beetje vreemd dat wij daaropaf worden gestuurd, vind je ook niet?’

Peyrac haalde alleen maar zijn schouders op. Na bijna dertig dienstjaren was er niet veel meer dat hem nog verbaasde. Hij stapte als eerste uit en liep op de glazen deuren af. Rond dit tijdstip gingen de deuren naar de centrale hal van het ziekenhuis niet meer automatisch open; de twee rechercheurs moesten zich melden en wachten tot iemand van de beveiliging hen kwam halen.

Een piepjonge bewaker kwam in een huppeldrafje, bijna rennend naar de hoofdingang. De sleutelbossen aan zijn riem waren zo zwaar dat zijn broek bij iedere beweging die hij maakte een beetje afzakte. Zenuwachtig frutselde hij tot drie keer toe met de verkeerde sleutel in het slot. Eindelijk ging de deur open. ‘Rechercheurs Peyrac en M’Pelé?’ vroeg hij terwijl hij de mannen naar binnen liet.

‘Ja. Niet zo handig heh?’ zei Peyrac.

De jonge bewaker keek hem sullig aan.

Peyrac zei niets, maar liep hoofdschuddend de verlaten hal in.

‘Je had ons niet binnen moeten laten voordat je onze ID-bewijzen had gezien,’ siste M’Pelé hem toe.

De schrik was duidelijk van de jongen zijn gezicht af te lezen. ‘Oh nee!’ kermde hij zachtjes.

M’Pelé las het naamplaatje van de bewaker. ‘Ontspan maar Barthou. ‘t Is goed. Maar wel een mooi leermomentje zou ik zeggen.’

De onervaren Barthou knikte plechtig dat hij zijn lesje had geleerd. ‘Ehm. Ik moest u opvangen en meenemen.’

‘Oh?’ zei Peyrac nors. ‘Wij kregen door dat we een verkeersslachtoffer moesten bezoeken.’

Barthou durfde eigenlijk niets meer te zeggen; bang dat hij nog iets fout zou doen. ‘Nou, ehm, het is niet echt een, eh... Of, ja, eigenlijk wel... Afijn, wilt u mij volgen?’

Peyrac keek M’Pelé aan, maakte met zijn handen en hoofd een gebaar van ‘Wat moet ik hiermee?’

M’Pelé gebaarde terug dat ze maar beter achter de jonge bewaker aan konden lopen.

De jongeman liep schichtig voor de rechercheurs uit. Nerveus keek hij om de twee stappen achterom om te checken of de mannen hem nog wel volgden. ‘Het is deze kant op,’ zei hij bijna trots.

‘Fijn knul,’ bromde Peyrac.

M’Pelé gniffelde. Echt iets voor Peyrac dacht hij. Een extra lange dienst en dan zo’n nitwit treffen.

Ze verlieten de half duistere centrale hal. Sloegen twee keer links en daarna rechts een gang in totdat Peyrac, die al die tijd de bordjes aan het plafond had gelezen, vroeg: ‘Waar gaan we naartoe Barthou? De spoedeisende hulp is de andere kant op.’

‘Ja, dat weet ik. Maar daar moeten we niet heen.’

‘Heh? Het is toch een verkeersslachtoffer? Net binnengebracht?’

‘Ja,’ knikte de jonge bewaker uiterst nerveus. ‘Dat wel. Maar...’

‘Luister eens knul, ik heb er een dienst van tien uur op zitten. Nou moet ik van mijn baas nog even midden in de nacht op ziekenbezoek, dus zou ik het fijn vinden als je een beetje duidelijk bent, ja? Alsjeblieft, dankjewel!’

‘Sorry, sorry, sorry...,’ excuseerde Barthou zich snel. ‘Maar, het is een, ehm, vreemd geval.’ Hij ging nog sneller lopen tot hij opnieuw een hoek in het verder doodstille ziekenhuis

omsloeg en werd tegengehouden door een zwaarbewapende man in legeruniform. Met trillende hand hield Barthou zijn personeelspasje omhoog. ‘Dit zijn de heren Emmanuel Peyrac en Neyman M’Pelé. Ik moest ze ophalen en direct naar commissaris Giraud brengen.’

Peyrac en M’Pelé keken elkaar verbaasd aan. ‘Giraud? Is hij zelf hier?’

De man in uniform vroeg de twee rechercheurs ook hun ID te tonen.

‘Waarom bent u hier?’ vroeg Peyrac. De soldaat gaf geen antwoord op zijn vraag; bestudeerde omslachtig de ID bewijzen van beide rechercheurs en maakte daarna met zijn automatische wapen een beweging om aan te geven dat ze door mochten lopen.

‘Fijn je even gesproken te hebben,’ knorde Peyrac.

‘Deze kant op,’ vervolgde Barthou. Hij wees naar een tweede soldaat die voor een gesloten deur de wacht hield. Boven de deur hing een bordje met de tekst ‘Quarantaine’.

‘Allemachtig,’ zei M’Pelé. ‘Wat voor verkeersongeluk was dit? Heeft die man met zijn oude Deux Chevaux een tank met chemische wapens aangereden ofzo?’

Voor het eerst die avond kon Peyrac weer lachen. ‘Je zou het bijna gaan denken,’ lachte hij.

Op dat moment ging de deur achter de soldaat open. Commissaris Giraud kwam samen met een voor de rechercheurs onbekende man naar buiten. ‘Ah! Jullie zijn er!’ zei de commissaris opgelucht. ‘Loop maar even mee. Dan halen we koffie en praat ik jullie direct even bij.’

De onbekende man keek hen vragend aan.

‘Rechercheurs Emmanuel Peyrac en Neyman M’Pelé,’ stelde de commissaris hen voor.

‘En...?’ vroeg Peyrac, knikkend naar de onbekende man.

De man noemde zijn naam niet. ‘Ik zie u zo,’ zei hij tegen de commissaris en liep terug de kamer in.

‘Wie is dat?’ zei Peyrac. ‘En wat doen die groene pakken hier?’

Commissaris Giraud pakte Peyrac bij zijn schouder, op een manier zoals alleen goede vrienden dat doen. Duwde hem vriendelijk maar dwingend mee de gang in. ‘We hebben een, ehm, apart geval...,’ zei hij. ‘Zeg maar gerust een vreemde situatie.’

‘Oké,’ zei Peyrac. ‘Laten we beginnen met die spraakzame man. Wie was dat?’

‘Michel Thiry, van het DCRI.’

‘*Het DCRI? Direction Centrale du Renseignement Intérieur?*’ vroeg M’Pelé.

‘Ja, onze eigen Franse inlichtingendienst,’ bevestigde Giraud.

‘Mooi,’ zei Peyrac. ‘Dan neem ik aan dat wij hier klaar zijn en zij de zaak overnemen?’

Giraud hield belerend zijn wijsvinger omhoog. ‘Dat is wat zij graag willen. Maar niet zoals wij het gaan doen!’

‘Commissaris?’ vroeg M’Pelé. ‘Ik ben zo langzamerhand toch wel heel nieuwsgierig wat voor bijzonder verkeersslachtoffer in die kamer ligt.’

‘Dat is het juiste woord M’Pelé. Bijzonder; dat is het.’ Hij keek de rechercheurs trots aan. ‘Heel bijzonder. Weet je, als

jullie nou even die koffie halen, ga ik regelen dat wij straks daar naar binnen mogen. Voor mij zwart met suiker...'

Zonder de vermoeide rechercheurs verder te informeren, liep de commissaris terug de gang in naar de inmiddels weer gesloten deur waar een zwaarbewapende soldaat de wacht hield.

2

‘Nondeju, hoe kan jij die bekers vasthouden?’ zei M’Pelé tegen Peyrac. ‘Die koffie is godvergeten heet.’

‘Gewoon twee kartonnen bekertjes gebruiken Neyman.’

Ze waren teruggelopen naar de gang waar de stoïcijns sturende soldaat nog altijd de kamer blokkeerde met daarin een mysterieuze patiënt die hier na een verkeersongeval was opgenomen. Althans, dat was wat Giraud hen tot dusver had verteld.

‘Waarom zal de DCRI erbij betrokken zijn?’ zei M’Pelé. Hij hield zijn koffie omhoog en blies verkoelende lucht langs zijn vingers.

‘Op dit moment vraag ik me meer af waarom wij hier nog nodig zijn,’ klaagde Peyrac. ‘Behalve dan om koffie voor de grote baas te regelen.’ Hij keek de zwijgende soldaat aan. ‘Had je ook iets gewild?’

De soldaat reageerde niet.

Peyrac zette beledigd de koffie voor commissaris Giraud op de vloer van de hal. Nam voorzichtig een slokje van zijn eigen, nog hete koffie; checkte zijn smartwatch voor email berichten en keek daarna verveeld naar zijn collega. ‘Hoe lang staan we hier al te wachten? Hij neemt wel de tijd heh?’

Op dat moment ging de deur achter de soldaat open. ‘Laat ze maar doorlopen,’ zei Michel Thiry, zichtbaar geïrriteerd. Hij

wilde opzij stappen om de rechercheurs naar binnen te laten, maar schopte per ongeluk de voor Giraud bestemde beker om. De hete koffie vloog tegen de broekspijp van de soldaat die, behalve een pijnlijke grijns, niet reageerde. Geërgerd keek Thiry naar de twee mannen die in de gang stonden te wachten.

‘Sorry,’ gniffelde Peyrac en glipte langs de soldaat de hal naar de quarantaine ruimte in, op de voet gevolgd door zijn collega rechercheur.

Thiry haastte zich om de twee mannen tegen te houden voor ze direct door zouden lopen naar de quarantaine ruimte. ‘U wacht hier!’ Tegen de soldaat in de gang zei hij: ‘Er komen zo twee mensen van de ESA, die kun je direct binnenlaten.’

De soldaat knikte dat hij de opdracht had begrepen.

‘ESA?’ vroeg M’Pelé.

Thiry gaf geen antwoord. Hij tikte op het geblindeerde raam van de quarantaineruimte waarna het beeld helder werd en de twee rechercheurs konden zien wat zich daarbinnen afspeelde. Er liepen twee mensen in steriele kleding rond. Eén daarvan was Giraud. Op een soort operatietafel lag een jonge man, ongeveer één meter tachtig lang, zijn bovenlijf ontbloot. Hij leek in coma te zijn.

‘Gaat u ons nu eindelijk vertellen wat er aan de hand is?’ vroeg Peyrac.

Thiry keek naar de mensen in de quarantaine ruimte. ‘Ik kan u op dit moment nog niet veel vertellen.’

‘Dan neem ik wel genoeg met het kleine beetje dat u wèl kunt vertellen. Of misschien moet ik zeggen: het kleine beetje dat u ons wil vertellen?’

Er verscheen zowaar een lachje op Thiry's gezicht. 'Om met dat laatste te beginnen: ik wil u liever niets vertellen. Helaas heeft uw leidinggevende een andere mening.'

'Helder,' zei M'Pelé. 'Wij staan hier ook niet voor ons plezier, dus zullen we dan maar ter zake komen en overgaan naar punt één?'

'Prima.' Thiry draaide zich om, keek beide mannen aan en zei: 'Wat u hier ziet, heeft u niet gezien.'

Peyrac keek demonstratief langs Thiry de quarantaine ruimte in. 'Nou, het is me ook wel iets heel bijzonders...'

'Dat is het zeker,' zei Thiry. 'Maar voor de rest moet u even wachten tot de mensen van ESA er zijn.'

'En met ESA bedoelt u...?' vroeg M'Pelé.

'De European Space Agency,' zei Thiry bijna minachtend.

Peyrac schoot zowat in de lach. 'Toe maar de DCRI, de ESA, wie komt er nog meer? De secretaris van de Verenigde Naties?'

Een opmerking die Thiry volledig in het verkeerde keelgat schoot. Hij wilde reageren maar op dat moment werd er op de deur geklopt. De soldaat die in de hal op wacht stond, opende de deur en kondigde de twee medewerkers van de ESA aan. 'Meneer, dit zijn Antoinette Griezmann en Ronald Kuipers van de ESA.'

Thiry verwelkomde zijn nieuwe gasten en tikte op het raam van de operatiekamer. 'Giraud!' riep hij. 'Uw bezoek is er.'

Peyrac en M'Pelé keken elkaar weer aan. Had Giraud deze mensen gevraagd hier te komen?

Voor hij de quarantaine ruimte verliet, keek Giraud nog een laatste keer naar de jonge man op de operatietafel. In zijn steriele kleding liep hij zijn gasten tegemoet. 'Fijn dat u zo snel

kon komen,' zei hij. 'Zullen we dan maar beginnen meneer Thiry?'

Thiry tikte weer op het raam. 'Video aan!' zei hij tegen de man naast het verkeersslachtoffer. Op een videoscherm aan de wand achter de operatietafel, kon iedereen het lichaam van de jonge man tot in detail bekijken. 'Wilt u ons vertellen wat u heeft ontdekt dokter Bladel?'

Bladel tikte stuntelig tegen zijn microfoontje. 'Kunt u mij horen?'

'Ja,' zei Thiry nors. 'Begint u maar.'

3

Met een laserpointer volgde dokter Bladel het lichaam van de onbekende man. De microcamera die aan de laserpointer verbonden was, gaf het beeld direct weer op het scherm achter hem. ‘Op het eerste gezicht is de fysiologie van deze man niet bijzonder,’ begon hij. ‘Wat het uiterlijk betreft dan... Oké, als we iets nauwkeuriger kijken, valt onder meer de vlakke neus op. Daarnaast natuurlijk het hoge voorhoofd. Maar ach, mensen zijn nu eenmaal niet gelijk.’

Peyrac keek nog maar eens op zijn smartwatch. ‘Hoe lang gaat dit college nog duren?’ vroeg hij, moe van een lange dag werken, fluisterend aan Giraud.

‘Ssst!’ zei Giraud. ‘Luister!’

Bladel vervolgde zijn betoog: ‘Het wordt vreemder als we zijn haar opzij doen.’ Bladel voegde de daad bij het woord, streek de haren van de jonge man opzij zodat zijn publiek kon zien wat hij bedoelde. Aan de verbaasde reacties van de mensen die in de hal voor de quarantaine ruimte keken naar wat hij deed, begreep Bladel dat iedereen het had gezien. ‘Zoals u ziet heeft deze man geen oren...’ Hij wees met zijn laserpointer op de minuscule gaatjes aan de zijkant van de schedel. ‘...maar slechts minimale externe openingen. Het blijft op dit moment natuurlijk gissen, maar het is mogelijk dat bij deze man, net als bij dolfijnen en andere walvisachtigen, de auditieve cortex, het hersengebied dat verantwoordelijk is voor het verwerken van geluid, sterker is ontwikkeld dan bij andere mensen. Het wordt

nog vreemder als we zijn handen en voeten bekijken.’ Hij wees met de laserpointer eerst de extreem lange duim aan, bijna net zo lang als de overige vingers. Daarna wees hij op de aaneengegroeide vingers. ‘Kijk, De pink en ringvinger zijn nog wel herkenbaar, maar volledig vergroeid; datzelfde geldt voor de combinatie wijsvinger en middelvinger.’

De mannen en vrouw buiten de quarantaineruimte keken met verbazing en stijgende belangstelling naar het videoscherm en zagen daar wat Bladel bedoelde.

‘En het wordt nog interessanter als we zijn voeten en zijn tenen bekijken,’ ging Bladel verder. ‘Een voet die wij voornamelijk bij primaten zien.’

In de hal voor de quarantaineruimte reageerde iedereen verbaasd bij het zien van de voet met de zijwaarts geplaatste grote teen.

‘Net als bij primaten, de halfapen en apen,’ zei Bladel glunderend.

‘Zo,’ mompelde M’Pelé. ‘Die zal niet snel slagen in de schoenenwinkel.’

Giraud keek hem verontwaardigd aan. ‘Luisteren Neyman!’ zei hij waarschuwend tegen zijn rechercheur.

‘En als we dan nog iets verder gaan kijken,’ vervolgde Bladel. ‘Bijvoorbeeld in de mond, dan valt op dat het gebit geen snij of hoektanden heeft.’ Trots keek Bladel naar zijn publiek. ‘En... Excuses voor de dame in ons gezelschap... Heel bijzonder is de situatie, ehm, tussen de benen...’ Bladel zocht naar een nette bewoording van wat hij wilde laten zien. ‘Ehm... de penis en het scrotum zijn volledig intern geplaatst.’

‘Oké, genoeg!’ zei Peyrac. ‘Wat is dit voor freakshow?’

Antoinette Griezmann keek hem lachend aan. ‘Gekrenkt in uw mannelijke trots?’ lachte ze.

‘Ik niet; maar voor die jongen vind ik het, laat ik het netjes zeggen, mensonterend,’ reageerde Peyrac fel. ‘Die jongen is een verkeersslachtoffer. Hij heeft medische hulp nodig! En kijk wat wij hier met hem doen. Ik zou dit niet pikken als ik daar lag...’

‘In de eerste plaats ligt u niet hier,’ reageerde Bladel heel zakelijk. ‘En in de tweede plaats hadden wij u niet zo grondig bekeken als wij nu met deze jongen doen.’

‘Oh? Lekker dan. Zou u mij niet helpen?’ zei Peyrac. ‘Zou u mij medische verzorging onthouden?’

‘Even bij de les blijven meneer,’ ging Bladel verder. ‘Wat ik u zojuist heb laten zien, zijn zomaar wat afwijkingen die deze jongeman fysiologisch onderscheiden van wat wij de *Homo sapiens* noemen. Ik zal u op dit moment niet vermoeien met de opmerkelijke verschillen in de skeletbouw die wij na een scan hebben vastgesteld. Wat u zich op dit moment moet realiseren, is dat wij hier een, ehm, buitengewoon interessant humanoïde type hebben.’

Giraud klapte tevreden in zijn handen. ‘Een buitenaards wezen!’

Peyrac en M’Pelé keken hem stomverbaasd aan.

‘Commissaris!’ zei M’Pelé. ‘Slaat uw fantasie niet een beetje op hol?’

Michel Thiry reageerde verbolgen. ‘Ik zei het je toch Giraud. Dit moeten we stil houden. Deze mannen...’ Hij schudde meewarig met zijn hoofd voor zoveel onbegrip. ‘Ze willen het niet zien.’

‘Wat nou?’ zei Peyrac. ‘Ik weet niet wat jullie allemaal in je hoofd halen, maar als je gewoon bij de feiten blijft, ligt daar een

verkeersslachtoffer. Een man met, nou ja... een paar afwijkingen. Er zijn wel meer mensen die er anders uitzien dan wij gewend zijn. Al dan niet van nature trouwens, want ik heb al heel wat mensen gezien die met behulp van plastische chirurgie de nodige lichaamsdelen hebben laten aanpassen. Ik herinner me iemand die er persé als een kat uit wilde zien...'

'Feit is, meneer,' zei Bladel geërgerd, vanuit de quarantaineruimte. 'Feit is dat deze man geen littekens van plastische chirurgie vertoont. En, om nog maar wat details te onthullen, wij hebben deze man direct in quarantaine geplaatst nadat we erachter kwamen dat hij een voor ons onbekende bloedgroep heeft. Een bloedgroep die nog nooit bij mensen is aangetroffen...'

Peyrac krabbelde ongemakkelijk achter zijn oor. 'Ja. Nou ja... Dan hebben we een bijzondere man gevonden. Maar om nou direct te zeggen dat we een of ander groen mannetje hebben ontdekt...'

'... een bloedgroep die we niet bij welke diersoort dan ook op onze planeet aantreffen...,' zei Bladel bijna triomfantelijk.

'En,' zei Ronald Kuipers, 'hij is niet de enige...'

'Ja hoor,' riep M'Pelé. 'Ga je ons nu vertellen dat de invasie is begonnen?'

Kuipers wilde reageren, maar Thiry hield zijn hand omhoog als teken dat hij het verder op zich nam. 'Er is geen sprake van een invasie,' zei hij kort maar krachtig. 'Maar we weten wel dat er twee vergelijkbare gevallen bekend zijn.'

'Dus er zijn drie van dit soort mannen?' vroeg Peyrac.

'Misschien,' zei Thiry.

'Daarom heb ik Ronald Kuipers, van ESA, uitgenodigd,' zei Giraud. 'Ik heb kort geleden een artikel van hem gelezen in het

wetenschappelijke magazine *Scientific Interest*, waarin hij een soortgelijke man beschrijft.’

‘Maar dat doet er nu even niet toe,’ zei Thiry snel. ‘U bent hier, heren chercheurs, omdat er bij het ongeluk, mogelijk een tweede man van dit, ehm, type aanwezig was.’

‘Zaten ze met zijn tweeën in dezelfde auto?’ vroeg M’Pelé bijna als vanzelf; het leek hem niet meer dan logisch.

‘Nee,’ vervolgde Thiry. ‘De bestuurder van de auto waar, laat ik maar zeggen, onze man raakte, was een normaal... ehm, was een mens; zoals wij.’

‘Waar ligt die man nu?’ vroeg M’Pelé. ‘Of is het een vrouw?’

‘In het mortuarium,’ zei Thiry zakelijk en emotioneel. ‘En het *was* een man.’

‘Shit!’ zei M’Pelé.

‘Hoe komt u er dan bij dat er nog zo’n... zo’n buitenaards mannetje bij het ongeluk betrokken was?’ vroeg Peyrac die probeerde de feiten helder te krijgen.

‘Door getuigenverklaringen.’

‘Ja hoor,’ reageerde Peyrac lachend. ‘Getuigen? Van een ongeval op de Boulevard Périphérique, de ringweg rond Parijs? Het enige waar iedereen op let als er een ongeluk gebeurt op de Périphérique is hoe ze zo snel mogelijk van rijbaan kunnen veranderen en door kunnen rijden.’

‘De omstandigheden waren dan ook bijzonder,’ zei Thiry.

Peyrac hield zijn handen vragend omhoog. ‘Leg uit?’

‘Deze man,’ Thiry wees naar de jongeman in de quarantaineruimte, ‘zat niet in een auto op de Périphérique. Hij werd door een andere man van een viaduct geduwd, of eigenlijk

een voetgangersbrug bij de Avenue Edouard Vaillant. Hij werd geduwd en belandde op de motorkap van de auto waarvan de bestuurder nu dood is.’

‘Van een viaduct af? Kun je zo’n val overleven als je op een motorkap valt? Ik neem aan dat die auto, aangenomen dat hij zich netjes aan de maximum snelheid hield, toch al snel 80 kilometer per uur reed,’ zei M’Pelé.

‘Zoals dokter Bladel net heeft toegelicht is de skeletbouw van deze man anders dan die van ons.’

‘Zwaarder?’ vroeg Peyrac.

‘Nee, nee,’ zei Bladel. ‘Dat wil zeggen. Zijn skelet is weliswaar zwaarder, maar ook flexibeler. Zijn botten hebben een andere samenstelling dan die van ons. Onder andere minder kalk en daardoor minder breekbaar.’

‘En die man die hem van het viaduct afduwde?’ vroeg M’Pelé. ‘Waar is die gebleven?’

‘Daarvoor bent u hier,’ zei Thiry. ‘U moet voor ons de tweede man opsporen.’ Hij keek Giraud grimmig aan. ‘Omdat uw commissaris er op staat dat het onderzoek door u wordt gedaan. En op een of andere manier heeft commissaris Giraud kans gezien deze mensen hier,’ hij wees op Griezmann en Kuipers, ‘op te piepen. Anders...’ Thiry keek ongemakkelijk naar Giraud. ‘Afijn, laat maar.’

‘Nee,’ zei Peyrac, ‘nu wil ik het weten ook!’

Thiry keek nog meer geërgerd naar Giraud. ‘Anders hadden wij deze man al lang hier weggehaald. Maar goed. De faciliteiten in dit ziekenhuis zijn meer dan afdoende om alle onderzoeken die wij willen uitvoeren hier ter plekke te doen.’

4

‘Goed,’ zei Peyrac. ‘Het is me een beetje onduidelijk. Wie heeft nu de leiding over deze zaak?’

‘Voorlopig legt u verantwoording af aan commissaris Giraud,’ zei Thiry knorrig. ‘Totdat ik toestemming heb om iedereen van deze zaak te halen...’

‘Toestemming van wie?’ vroeg M’Pelé oprecht belangstellend.

‘Van de president,’ gniffelde Giraud. ‘Tot die tijd valt deze hele zaak onder mijn jurisdictie.’

‘Maar u dient mij wel volledig op de hoogte te houden!’ vulde Thiry snel aan. ‘En de bewaking van deze man blijft zoals hij nu is. Hij mag niet verplaatst worden en er mag niemand bij hem komen. Ben ik duidelijk?’

De aanwezigen wisten niet goed wat ze van deze vreemde situatie moesten denken. Twee autoritaire mannen die als kemphanen tegenover elkaar stonden en niet voor elkaar onder wilden doen.

‘Om nog maar even bij de feiten te blijven,’ zei Peyrac. ‘We hebben hier een gewonde man. Naam en herkomst onbekend...’

‘Nou,’ protesteerde dokter Bladel, ‘in ieder geval niet van deze planeet.’

‘Dat zijn uw woorden dokter.’ Peyrac schudde ongelovig zijn hoofd en ging onverstoorbaar verder. ‘Vooralsnog weten